

При тѣзи думи той се завтече къмъ трънката. Наченѣ да муши съ една тояга и най-послѣ изтърколи едно рошаво кѣлбо, обрастнѣто само съ бодли.

Слѣдъ малко, на одера въ кѣщицата на дѣда, Стоянчо дрънкаше една тепция, таралежа подскачаше, а Златка прѣмиране отъ смѣхъ и удивление.

Най-послѣ, като се наситихъ дѣцата да гледатъ това любопитно забавление, дѣдо имъ ги посѣвѣтва да отпустнѣтъ таралежа на свобода и имъ расказа слѣдующето за живота на това рошево животно:

Въ хресталака, до кореня на единъ старъ и голѣмъ дѣбъ има една дупка. Тя е постлана съ мѣхъ и суха трѣва. Това е кѣщицата на таралежа. Тамъ той спи цѣль день, събранъ на кѣлбо. Отъ врѣме на врѣме само се поналега ту на една страна, ту на друга, та на бодлитѣ му се набождатъ шумки, мѣхъ, клечки и други. Привечеръ, когато дѣцата се прибиратъ въ кѣщи да спнѣтъ, той се събужда, попротегва се, потърсва се и трѣгва. Колко е чуденъ! Неговата малка глава съ хоботообразно рилце любопитно и добродушно се издава посрѣдъ хиляди остри